

סיפור מעניין

מ. זושצ'נקו

מיני חפצים שלו – גלגלות, פטיש, מסור יד קטן, אולר, ארנב חרסינה, ועוד חפצים קטנים. הוא שם את התיבה בבור, כיסה באדמה ועוד הוסיף



מלמעלה חול צהוב, כדי שלא ניתן יהיה להבחין שכאן חפור בור ובתוכו נמצא דבר מה.

כשפרצה המלחמה קוליה סוקולוב ידע לספור עד עשר. לספור עד עשר זה כמובן לא הרבה, אבל יש גם ילדים שאפילו עד עשר לא יודעים לספור. למשל, הכרתי ילדה אחת שידעה לספור רק עד חמש. ואיך היא ספרה? היא הייתה אומרת "אחד, שתיים, ארבע, חמש" ופסחה על "חמש". גם זו ספירה! ממש מגוחך. כן, ילדה כזו לא תהיה בוודאי מורה לחשבון או עובדת מעבדה. היא תהיה כנראה עוזרת בית או מנקה רחובות עם מטאטא גדול, כי היא לא מסתדרת טוב עם מספרים. אבל כפי שאמרתי, קוליה ידע לספור עד עשר. ולכן גם הוא צעד עשרה צעדים מדלת ביתו. ואחרי שספר את הצעדים התחיל לחפור בור. הוא חפר בור באת, ושם בתוך הבור תיבת עץ שבו היו כל

עכשיו אסביר לכם למה קוליה הטמין באדמה את החפצים שהיו לו חשובים. זה לכן שפשיסטים התקרבו לכפר. והיו כבר קרוב מאוד, וכל התושבים התחילו לברוח.

כלומר גם קוליה, עם אמא ועם סבתא היו צריכים לנסוע מהכפר. ומובן שלא יכלו לקחת את כל החפצים שלהם. ולכן אמא שמה דברים מסוימים בארגז, והטמינה בתוך האדמה, כדי שהם לא יגיעו לידי הפשיסטים.

אמא ספרה שלושים צעדים מדלת הבית ושם הטמינה את הארגז.

היא ספרה שלושים צעדים כדי לדעת את המקום איפה שהארגז מוטמן. כדי לא לחפור את כל החצר על מנת למצוא את הארגז. צריך רק לספור שלושים צעדים לאורך הגדר ומיד מוצאים את הארגז, אחרי שיגרשו את הפשיסטים מהכפר. אז אמא הטמינה את הארגז שלושים צעדים מדלת הבית. וקוליה שידע לספור רק עד עשר, ספר עשרה צעדים. ושם הטמין את התיבה שלו.

ועוד באותו היום אמא, סבתא וקוליה נסעו לעיר קאזאן. ובעיר הזו הם חיו קרוב לארבע שנים. ושם קוליה גדל והלך לבית הספר. ולמד לספור עד מאה ואפילו יותר.

והנה בסוף נודע שאת הפשיסטים גירשו מהכפר שבו חי קוליה לפני כן. וגירשו אותם לא רק מהכפר הזה, אלא בכלל מכל הארץ שלנו. ואז קוליה עם אמא ועם סבתא חזרו למקום שלהם.

הו! באיזו התרגשות הם חזרו לכפר שלהם. כל הזמן חשבו "האם הבית שלנו עוד שלם? האם הפשיסטים לא שרפו אותו? והאם החפצים ששמנו באדמה עדיין שם? אולי הפשיסטים חפרו והוציאו את החפצים ולקחו לעצמם? זה יהיה חבל מאוד אם הם לקחו את הגלגלות, האולר ואת המסור." והנה בסוף קוליה בבית. הבית שלם, אך קצת רעוע. וכל החפצים שהיו בבית נעלמו. הפשיסטים לקחו אותם. אבל אמא אמרה "אין דבר. שמרנו לנו עוד חפצים רבים המוטמנים באדמה." ובמילים האלה אמא צעדה שלושים צעדים

והתחילה לחפור באת. ומהר מאוד התברר שהארגז הוא שם. ואז קוליה אמר לאמא "עכשיו רואים כמה חשובה האריתמטיקה. אילו חפרנו כך סתם, בלי לספור שלושים צעדים, לא היינו יודעים איפה עכשיו לחפור."

בסוף אמא פתחה את הארגז. ושם הכל היה שלם ותקין. והחפצים לא נרטבו כי על הארגז הייתה מונחת שעוונית. ואמא וסבתא היו כל כך מרוצות שכל החפצים נשמרו עד שהתחילו לשיר "ירח זורח, זורח בהיר."

ואז קוליה לקח את האת, ספר עשרה צעדים ואמר לילדי השכנים שהתאספו סביבו:

"אילו הטמנתי את החפצים שלי ככה סתם, לא הייתי יודע היום איפה הם נמצאים. אבל האריתמטיקה מביאה לאנשים הרבה תועלת. הודות לאריתמטיקה אני יודע עכשיו איפה צריך לחפור."

ובמילים האלה קוליה התחיל לחפור. הוא חפר וחפר אך לא יכול היה למצוא את התיבה

שלו. כבר חפר בור עמוק ואין תיבה. הוא חפר גם קצת ימינה. וגם קצת שמאלה. אין בשום מקום. והילדים התחילו כבר לצחוק קצת ממנו.

"משום מה" אמרו "האריתמטיקה שלך לא עוזרת. ואולי הפשיסטים חפרו את התיבה ולקחו אליהם?"

וקוליה אומר "לא. אם את הארגז הגדול שלנו לא יכלו למצוא, אז וודאי שלא מצאו את התיבה הקטנה שלי. משהו כאן לא בסדר."

קוליה זרק את האת, והתיישב על מדרגות המרפסת. יושב עצוב, דואג. חושב. משפשף את ראשו ביד. ופתאום התחייך ואמר:

"הנה ילדים! אני יודע כבר איפה מונחים החפצים שלי!"

ובמילים אלה קוליה חזר לדלת הבית, משם צעד חמישה צעדים ואמר "הנה הם."

לקח את האת והתחיל לחפור. ובאמת, תוך זמן קצר בתוך האדמה הופיעה תיבה. וכל הנאספים אמרו:

"מוזר. הטמנת את התיבה עשרה צעדים מהבית

התבונה והתושייה.
ובסוף כולם היו שמחים מאוד, ושרו, שמחו ואפילו
רקדו.

ועכשיו הם נמצאים בחמישה צעדים. אולי במשך
המלחמה התיבה שלך התקרבה בעצמה אל
הבית?"
"לא" אמר קוליה "התיבה בעצמה לא יכולה לזוז.
הנה מה שקרה. כשהטמנתי את התיבה הייתי
עדיין ילד קטן. הייתי רק בן חמש. והצעדים שלי היו
קטנים וקצרים. ועכשיו אני בן תשע, ועוד מעט
עשר, והצעדים שלי גדולים מאוד. לכן במקום
עשרה, ספרתי רק חמישה צעדים. אריתמטיקה
מועילה לאנשים שיכולים להבין, שיודעים מה
קורה בחיים. ומה שקורה זה שהזמן מתקדם.
אנשים גדלים והצעדים מתארכים. ואף אחד בחיים
לא נשאר ללא שינוי."
ואז קוליה פתח את התיבה. ושם כל היה במקומו.
אפילו החפצים מברזל לא החלידו כי קוליה מרח
אותם בזפת. ולחפצים כאלה אין זכות להחליד.
מהר מאוד חזר גם אבא של קוליה. הוא היה סמל
בעל אותות הצטיינות רבות שקיבל על גבורתו.
וקוליה סיפר לו הכל. ואבא שיבח את קוליה על